

[Henning Andersen]

starte med den og sige, at det er en god dag i dag. Det er det, fordi det er lykkedes regeringen at samle 150 af Folketingets mandater bag årets finanslov.

Det er det også, fordi denne finanslov ser ud til at markere et nyt økonomisk gennembrud på linje med dem, som de seneste finanslove har bragt.

Det er et år siden, at statsministeren måtte danne den smalle KV-regering. Der var mange spådomme om, at denne regering ikke ville kunne manøvrere i Folketinget og skabe brede resultater. Disse pessimistiske forudsigelser er blevet dementeret stærkt i de forløbne 12 måneder, men aldrig så stærkt som i dag, hvor vi heldigvis kan sige, at vi alle 150 lever op til vort ansvar med finanslovens vedtagelse senere på dagen.

Det skal ikke skjules, at resultatet ville have været svært eller måske umuligt at opnå uden bistand fra de 3 partier, der tidligere har været med i en regering Schlüter: Det Radikale Venstre, Kristeligt Folkeparti og CD. De har gjort et stort stykke arbejde.

Det er også glædeligt, at Socialdemokratiet kom på banen og blev ved forhandlingsbordet og dermed, kan man vel sige, i sidste øjeblik har fået lidt af æren for de økonomiske resultater, der nu bliver så tydelige for alle.

Det skal dog heller ikke skjules, at Socialdemokratiet ofte arbejder i modsat retning af regeringen, for udgifter, som regeringen ikke ønsker, og for skatter, som regeringen helst vil undvære. Resultaterne er ofte negative for Socialdemokratiet, men finansloven i dag er vi fælles om, og det er vi glade for. Det lover godt for folketingsarbejdet i 1992 og for forståelsen i den danske befolkning – og det sidste er måske det allervigtigste i denne sag.

Den finanslov, vi skal vedtage i dag, er stort set en videreførelse af de sidste års økonomiske politik, og det er heldigt, for den politik har placeret Danmark som et af de lande i den industrialiserede verden, der har den sundeste økonomi, og det er ganske flot. Vi har en rekordlav inflation, vi har som et af meget få lande overskud over for udlandet, vi har forbedret eksport og handelsbalance hurtigere end noget andet land, og vor rente er nu stort set som Tysklands. I næsten alle lande har man nu fået øje på disse kendsgerninger.

Men vi er ikke tilfredse med det. Vi ønsker også arbejdsløsheden formindsket væsentligt. Det er naturligt, at vi gør det, og det er der da også al mulig grund til at tro at vi vil nå med en videreførelse af regeringens økonomiske politik.

Vi skal naturligvis stimulere produktion og beskæftigelse med de midler, vi har råd til at bruge uden at underminere de opnåede resultater, og det gør vi også i denne finanslov, men det er betryggende at vide, at blot en videreførelse af den aktuelle økonomiske politik vil medføre, at den økonomiske aktivitet vil stige på et sundt grundlag.

Lad mig nævne tre udtalelser, alle fra denne måned:

Nationalbankdirektør Erik Hofmeyer sagde den 4. december, at vi nu står i den helt uvante situation at være et af de lande, der har de bedste resultater på en lang række områder. Det bliver ofte sagt, at vi har opnået disse resultater på bekostning af stagnation i økonomien. De seneste skøn over udviklingen tyder imidlertid på, at vi nu får en ganske pæn økonomisk fremgang ikke mindst målt med international målestok. Så vidt Nationalbankdirektøren.

Samme dag omtalte Jyllands-Posten Teknologisk Instituts eksportundersøgelse under overskriften »Dansk eksport stormer frem: 50.000 nye job næste år«.

Næste dag referede Politiken EF for følgende bedømmelse: »Ser man bort fra lille Luxembourg, vil Danmark i de kommende år få EF's højeste vækstrate, laveste inflation og største fremgang i investeringer«. Senere i samme artikel står der: »Den danske industri udvider i 1993 arbejdsstyrken med tre procent, igen EF's højeste tal«.

Nu får vi altså lønnen for de sidste års seje arbejde i den økonomiske politik. Regeringen kan høste æren for sin målbevidste indsats og for at have modstået næsten alle anslag om store ekstra udgifter og dermed underminering af den politik, der giver resultater på alle fronter.

Det er ikke alle, der ubestridt kan dele æren med regeringen. Nogle har af og til ladet sig friste til at foreslå statsudgifter, der ville have undermineret den økonomiske politik; men det er i hvert fald ikke de tre midterpartier. De har i det store og hele stået ved siden af regeringen – og af og til inde i regeringen – under